

Chris Belloni - theaterjournaal.nl

Twintig mensen zoeken een plek in de bus waar de voorstelling van Ilay den Boer plaatsvindt. Overal hangen foto's. Foto's van breedgeschouderde soldaten met het gezicht strak in de plooi, maar ook intieme familiekiekjes. In de wirwar van dit alles is een stamboom te ontdekken, die uiteindelijk leidt naar de maker van het stuk zelf. Aanleiding voor deze voorstelling zijn de dagboeken die de oma van den Boer bijhield vanaf de tijd dat ze in 1943 vanuit Litouwen een tocht begint naar het beloofde land Israël. Den Boer neemt ons mee in deze Joodse trektocht en laat ons de reis beleven door de ogen van zijn oma. Dat maakt de voorstelling schrijnend intiem, zelfs zo erg dat je je haast schaamt om dit van zo dichtbij te mogen ervaren. Den Boer is groots en meeslepend en weet kundig verschillende verhaallijnen aan elkaar te knopen. Zachtjes zet hij een lied in om Chanoeka te vieren en later neuriet de hele bus het nummer op zachte toon mee. Op dat moment zijn we immers allen onderdeel geworden van de reis en heeft hij iedereen zover gekregen om te beleven hoe de trektocht naar Israël moet zijn geweest. De vreugde bij aankomst in Haifa was groot, Den Boer zingt uitbundig en de bus trilt van ontlading. Maar de kersverse inwoners van Israël staan nieuwe uitdagingen te wachten, want zo voorspelde leider Ben Gurion al op de dag dat de staat Israël officieel werd uitgeroepen: "Vandaag danst iedereen, maar morgen vloeit er bloed." De Nederlands/Israëlische Den Boer loopt niet weg voor de kwalijke rol die de militaristische Israëlische politiek nadien heeft gespeeld en meent dat de gebeurtenissen van WO II niet per definitie als reden mogen worden opgeworpen voor actueel geweld. 'Janken en schieten' is onderdeel van de reeks 'Het Beloofde Feest' en nodigt uit tot meer, veel meer.